

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Jaroše a soudců JUDr. Pravoslava Poláka a Mgr. Marcela Žána ve veřejném zasedání 18. dubna 2019,

takto:

Na podkladě odvolání obžalovaného P. H. se podle § 258 odst. 1 písm. b), d), odst. 2 trestního řádu **ruší** rozsudek Okresního soudu Plzeň-město ze dne 4. 1. 2019 č. j. 4 T 79/2018 - 225 ve výroku o vině pod bodem 2) a ve výroku o trestu za jednání uvedené v tomto bodě a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se **znovu** rozhoduje tak, že

obžalovaný

P. H.

je vinen, že

v [redacted] dne 23. 7. 2018 v době kolem 13:45 hodin, v [redacted], před domem č. [redacted] v [redacted] ulici, za přítomnosti nejméně R. M., nar. [redacted], I. K., nar. [redacted], P. S., nar. [redacted], P. S., nar. [redacted], a dále příslušníků PČR nstržm. I. B. a prap. P. V. nejméně dvakrát vykřikl „Sieg Heil“ (v českém překladu „Vítězství zdar“) a následně poté, co byl přítomnými policisty zadržen a převezen do sídla Obvodního oddělení Policie ČR [redacted] na adrese [redacted], zde opět nejméně dvakrát vykřikl uvedený nacistický a neonacistický pozdrav a dále přítomným policistům nstržm. J. S., nstržm. J. P., nstržm. I. H., nstržm. I. B. a prap. P. V. řekl: „kryjete černý zmrdy, až mě pustíte, zabiju prvního černého, kterého uvidím!“,

a takto jednal přesto, že trestním příkazem Okresního soudu Plzeň-město ze dne 22. 1. 1997, sp. zn. 5 T 65/1996, byl uznán vinným mimo jiné trestným činem výtržnictví dle § 202 odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje: Dominika Burdová

trestního zákona č. 140/1961 Sb. v platném znění, který spáchal dne 14. 6. 1995 a přesto, že trestním příkazem Okresního soudu Plzeň-město ze dne 5. 4. 2018, sp. zn. 32 T 36/2018, který nabyl právní moci dne 18. 5. 2018, byl uznán vinným mimo jiné přechinem výtržnictví dle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, který spáchal 12. 3. 2018

tedy

- dopustil se veřejně a na místě veřejnosti přístupném hrubé neslušnosti a spáchal takový čin opětovně
- veřejně hanobil etnickou skupinu

čímž spáchal

- přechin výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku
- přechin hanobení národa, rasy, etnické nebo jiné skupiny osob podle § 355 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 358 odst. 2 ve spojení s § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **šesti měsíců**.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon trestu odnětí svobody zařazuje do věznice **s ostrahou**.

Ve výroku o vině pod bodem 1) a ve výroku o trestu za toto jednání zůstává napadený rozsudek beze změny.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný P. H. předně uznán vinným (pod bodem 1), že v Plzni, dne 10. 12. 2017 v době kolem 12.55 hodin ve Studentské ulici na zastávce autobusu linky číslo 30, 33 ve směru na Košutku, sebral z lavičky volně odložený červený batoh nezj. značky, v němž byl uložen mobilní telefon zn. Nokia IMEI , díář černé barvy, kniha, 4 ks lékovek, skleněná dóza s kávou, 6 ks skleněných lahví a brašna černé barvy, vše ve vlastnictví poškozeného J. B., nar. , občanský průkaz, řidičský průkaz, průkaz zdravotní pojišťovny, Plzeňská karta, karta ČD, kartička k účtu a platební karta vydaná společností Česká spořitelna a.s., vše na jméno poškozeného J. B., který batoh na lavičku položil a pohyboval se v prostoru zastávky ve vzdálenosti cca 15 m, kdy své věci měl stále na dohled, v okamžiku, kdy zaregistroval odcizení batohu obžalovaným, přistoupil k němu a batoh mu zpět odebral a začal od obžalovaného odcházet, ten však následně poškozeného zasáhl nejméně dvěma údery pěstí směřovanými do hlavy, následně jej strhl na zem batoh mu znovu sebral a z místa utekl, následně zmíněnou platební kartou provedl nebo jiné osobě umožnil provést transakce v hodnotě 2.659,52 Kč.
2. Toto jednání okresní soud kvalifikoval jako zločin loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku a přechin neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1 trestního zákoníku a obžalovanému uložil podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku ve spojení s § 43 odst. 2 trestního zákoníku souhrnný trest odnětí svobody v trvání tří roků. Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařadil obžalovaného pro výkon trestu do věznice s ostrahou. Současně zrušil

výrok o trestu z trestního příkazu Okresního soudu Plzeň-město ze dne 5. 4. 2018 sp. zn. 32 T 36/2018, stejně jako všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

3. Dále okresní soud obžalovaného P. H. uznal vinným (pod bodem 2), že v [redacted] dne 23. 7. 2018 v době kolem 13:45 hodin, v [redacted], před domem č. [redacted] v [redacted] ulici, za přítomnosti nejméně R. M., nar. [redacted], I. K., nar. [redacted], P. S., nar. [redacted], P. Š., nar. [redacted], dále příslušníků PCR nstržm. I. B. a prap. P. V. nejméně dvakrát vykřikl „Sieg Heil“ (v českém překladu „Vítězství zdar“), kdy uvedený pozdrav byl užíván v éře nacistického Německa, tzv. Třetí říše, v období let 1933 až 1945, vyjadřoval sounáležitost osoby, která tento pozdrav užila, s ideovými východisky nacismu, tedy mimo jiné teorií o nerovnosti jednotlivých lidských ras, kdy tzv. podřadné rasy byly vyhlazovány v koncentračních táborech, dále nadřazenosti árijské rasy, k níž se německý národ řadil a právu této nadřazené rasy na životní prostor, kdy toto „právo“ nacistické Německo realizovalo v podobě vedení dobovačských válek, kdy svoje území takto zvětšovalo na úkor jiných suverénních států a národů tyto státy obývajících, přičemž zmíněná ideová východiska nacismu byla převzata a jsou v současné době užívána i soudobými pokračovateli uvedené ideologie, tedy neonacisty, následně poté, kdy byl přítomnými policisty zadržen a převezen do sídla Obvodního oddělení Policie ČR [redacted] na adrese [redacted], zde opět nejméně dvakrát vykřikl uvedený nacistický a neonacistický pozdrav a dále přítomným policistům nstržm. J. S., nstržm. J. P., nstržm. I. H., nstržm. I. B. a prap. P. V. řekl: „kryjete černý zmrdy, až mě pustíte, zabiju prvního černého, kterého uvidím!“, a takto jednal přesto, že rozhodnutím OS Plzeň-město ze dne 21. 7. 1997, sp. zn. 5 T 65/1996, byl uznán vinným mimo jiné trestným činem výtržnictví dle § 202 odst. 1 trestního zákona č. 140/1961 Sb. v platném znění, a přesto, že trestním příkazem Okresního soudu Plzeň-město ze dne 5. 4. 2018, sp. zn. 32 T 36/2018, který nabyl právní moci dne 18. 5. 2018, byl uznán vinným mimo jiné přečinem výtržnictví dle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku.
4. V tomto jednání okresní soud spatřoval přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku a přečin projevu sympatií k hnutí směřujícímu k potlačení práv a svobod člověka podle § 404 trestního zákoníku. Za tyto přečiny uložil okresní soud obžalovanému podle § 358 odst. 2 ve spojení s § 43 odst. 1 trestního zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání deseti měsíců, pro jehož výkon ho rovněž podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařadil do věznice s ostrahou.
5. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný P. H. včas odvolání, které zdůvodnil prostřednictvím svého obhájce. Domáhal se toho, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a ve věci znovu rozhodl tak, že pod bodem 1) při moderaci skutkové věty uzná obžalovaného vinným ze spáchání přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku a uloží mu trest odnětí svobody při třetině zákonem stanovené trestní sazby s podmíněným odkladem na přiměřeně dlouhou zkušební dobu, eventuálně trest obecně prospěšných prací. A jednání popsané pod bodem 2) napadeného rozsudku postoupí příslušnému orgánu k projednání jako možný přestupek. Odvolání opřel o námitky, ke kterým se krajský soud vyjádří v další části tohoto svého rozhodnutí.
6. Státní zástupkyně neshledala odvolání obžalovaného důvodným, a proto navrhla, aby bylo zamítnuto podle § 256 trestního řádu.
7. Krajský soud v Plzni přezkoumal podle § 254 odst. 1, 3 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, správnost postupu řízení, které těmto výrokům předcházelo, a dospěl k těmto závěrům.

8. V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, nebyly zjištěny žádné podstatné vady. Byla dodržena všechna zákonná ustanovení včetně těch, která mají zabezpečit právo obžalovaného na obhajobu a která zajišťují řádné zjištění skutkového stavu věci. Okresní soud provedl dokazování v dostatečném rozsahu tak, aby mohl učinit správné skutkové i právní závěry. Provedené důkazy hodnotil způsobem uvedeným v § 2 odst. 6 trestního řádu a své závěry také v odůvodnění napadeného rozsudku vysvětlil v souladu s požadavky § 125 odst. 1 trestního řádu.
9. Nesprávnost napadeného rozsudku spatřuje obžalovaný v nesprávném skutkovém i právním posouzení věci. Konkrétní námitky ke skutkovým zjištěním a hodnocení provedených důkazů nalézacím soudem však obžalovaný vznesl pouze k prvnímu výroku o vině, v němž okresní soud spatřoval spáchání zločinu loupeže a přečinu neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku. Tento výrok o vině opřel okresní soud o kamerový záznam z bezpečnostní kamery, která zabírá i část lokality, kde mělo dojít k žalovanému skutku. Obžalovaný má za to, že z tohoto záznamu zcela přesvědčivě nevyplývá skutkový děj tak, jak jej shledal za prokázaný soud prvního stupně. Bez pochybností nelze vycházet ani z výpovědi poškozeného B. [redacted], jehož tvrzení nebyla v průběhu řízení zcela konzistentní, poněvadž svoji výpověď několikrát upravoval, a to právě v té sporné části, za jakých okolností se měl obžalovaný zmocnit batohu v prostoru autobusové zastávky. Oblast není lokalizována zcela celá a část jednání se odehrála již mimo záznam bezpečnostní kamery. Jednání bylo rychlé a nepřehledné a jsou zde dány důvodné pochybnosti, zda jednání obžalovaného naplnilo skutkovou podstatu zločinu loupeže, případně se jedná o spáchání přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku.
10. Tyto námitky důvodné nejsou. Skutkový děj popsáný ve výroku o vině pod bodem 1) napadeného rozsudku má oporu v provedených důkazech a byl zjištěn správně. Výpověď poškozeného není v rozporu s kamerovým záznamem. Poškozený J. [redacted] B. [redacted] v přípravném řízení v jediné použitelné výpovědi ze dne 9. července 2018 uvedl, že muži, který vzal z lavičky jeho batoh a pověsil si ho na své rameno, batoh strhl z ramene a vzal si jej zpět. To se muži nelíbilo a začal se s ním přetahovat a poškozený od něho dostal několik úderů, kdy jeden byl výraznější. K dotazu vyšetřovatele uvedl, že ho ten muž začal napadat až poté, co mu z ramene batoh strhl. Pachatel začal za batoh škubeť a přitom ho napadal údery do hlavy. V hlavním líčení dne 28. listopadu 2018 poškozený uvedl, že strhl pachateli batoh z ramene, on ho doběhl a dal mu několik ran. Poškozený zavrával a oni utekli a červené zavazadlo si vzali s sebou. Poškozený rovněž popsal pachatele a opakovaně uvedl, že ho obžalovaný udeřil až poté, co si poškozený vzal batoh zpět. Poškozený po úderech zavrával, obžalovaný si batoh vzal a utekl.
11. Kamerový záznam zachycuje událost skutečně částečně, nicméně z něho jednoznačně vyplývá, že poškozený měl batoh ve své dispozici, držel ho v ruce a teprve poté ho obžalovaný, o jehož totožnosti není sebemenších pochyb (z fotodokumentace, kamerových záznamů i v obchodech a ostatně i z vyjádření samotného obžalovaného), teprve následně poškozeného opakovaně udeřil a snažil se mu batoh vzít. Poškozený padá k zemi. Dále je záznam málo zřetelný, ale naznačuje, že se obžalovaný sklání k zemi (zřejmě pro batoh poškozeného). Poté kamera mění polohu a prostor, kde k žalovanému jednání došlo, již nezabírá. Nevznikají však žádné důvodné pochybnosti o tom, že poškozenému byl batoh odňat po předchozím fyzickém napadení ze strany obžalovaného. V tomto směru není důvodu nevěřit výpovědi poškozeného, která je v souladu s výpovědí svědkyně P. [redacted] S. [redacted] z přípravného řízení, a skutečností, že poškozený batoh s věcmi s výjimkou platební karty, našel poškozený na úplně jiném místě, které mu označila neznámá děvčata. Okresní soud proto správně uzavřel, že se obžalovaný zmocnil (podruhé) batohu poškozeného poté, co poškozeného nejméně dvěma údery pěstí směřovanými do hlavy zasáhl.
12. Obžalovaný dále namítá, že nebylo spolehlivě prokázáno, že by obžalovaný prohledal obsah batohu a vzal si z něj platební kartu poškozeného, která byla s určitým časovým odstupem použita k bezhotovostní úhradě zboží v nedaleké prodejně Penny market a GECO; závěry soudu prvního

stupně v tomto směru nemají potřebnou oporu v provedeném dokazování. Je sice pravdou, že obžalovaný byl spolu se svědkyní S. zachycen na záznamu bezpečnostních kamer v prostoru pokladny prodejny Penny market, avšak tento důkaz sám o sobě nepostačuje ke zjištění, jakým způsobem se cizí platební karta dostala do dispozice obžalovaného, ani ke zjištění, zda obžalovaný tuto platební kartou vědomě proti vůli vlastníka zneužil.

13. K těmto námitkám je třeba uvést, že okresní soud ve výroku o vině neuvedl, že obžalovaný prohledal obsah batohu a vzal z něho předmětnou platební kartu. Napsal, že obžalovaný poškozeného zasáhl nejméně dvěma údery pěsti směřovanými do hlavy, následně jej strhl na zem, batoh mu znovu sebral a z místa utekl a následně zmíněnou platební kartou provedl nebo jiné osobě umožnil provést transakce v hodnotě 2 659,52 Kč. Dále musí odvolací soud připomenout, že obžalovaný se předmětné platební karty zmocnil již tím, že poškozenému odňal batoh, v němž byly věci uvedené ve výroku o vině napadeného rozsudku, a především již zmiňovaná platební karta. Tím si bez souhlasu oprávněného držitele opatřil neprenosnou platební kartu jiného, identifikovatelnou podle jména nebo čísla. Navíc ji později použil, stejně jako svědkyně S. To znamená, že jiné osobě umožnil provést platební transakce. Tím zcela jednoznačně spáchal přečin neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1 trestního zákoníku.
14. Tím, že poškozeného nejprve napadl a poté mu odcizil batoh s věcmi, tedy užil násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci, spáchal zločin loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku. Proto je třeba říci, že právní kvalifikace použitá okresním soudem na jednání obžalovaného P. H. je správná, nikoli však úplná. Okresní soud měl jednání obžalovaného kvalifikovat rovněž jako přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku, neboť i v tomto případě se obžalovaný na místě veřejnosti přístupném dopustil výtržnosti tím, že napadl jiného, a spáchal takový čin opětovně. Tím, že se zmocnil batohu poškozeného před samotnou loupeží, tedy v době, kdy batoh ležel na lavičce, mohlo být toto jednání podle povahy věci posouzeno jako přečin krádeže dle § 205 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku. Tyto možnosti další právní kvalifikace uvádí odvolací soud jen na vysvětlenou, neboť by sám nemohl takto jednání obžalovaného kvalifikovat, neboť napadený rozsudek přezkoumával pouze na podkladě odvolání obžalovaného, nikoli na podkladě odvolání státního zástupce podaného v neprospěch obžalovaného. Upřesnění právní kvalifikace brání ustanovení § 259 odst. 4 trestního řádu, podle něhož v neprospěch obžalovaného může odvolací soud změnit napadený rozsudek jen na podkladě odvolání státního zástupce, jež bylo podáno v neprospěch obžalovaného.
15. K výroku o trestu za jednání popsané pod bodem 1) výroku o vině napadeného rozsudku sice obžalovaný nevznesl žádné konkrétní námitky, avšak v souvislosti s jím navrhovanou změnou právní kvalifikace se domáhal uložení podmíněného trestu odnětí svobody. Takovému návrhu však odvolací soud v žádném případě vyhovět nemohl. Obžalovanému byl ukládán správně souhrnný trest, neboť se trestné činnosti dopustil dne 10. prosince 2017, tedy ještě předtím, než mu byl dne 9. května 2018 doručen trestní příkaz Okresního soudu Plzeň – město ze dne 5. dubna 2018 sp. zn. 32 T 36/2018. Tento trest byl ukládán za zločin loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku a dva přečiny, a to za přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku, za který byl původně odsouzen ve věci Okresního soudu Plzeň – město sp. zn. 32 T 36/2018, a za přečin neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1 trestního zákoníku. A to podle nejprísnější trestní sazby (§ 173 odst. 1 trestního zákoníku), podle níž lze pachateli uložit trest odnětí svobody od dvou do desíti let. Obžalovanému tak byl uložen trest výrazně v dolní polovině zákonné trestní sazby a takový trest s ohledem na přitěžující okolnosti a vše, co okresní soud správně uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí, nelze v žádném případě považovat za nepřiměřeně přísný. Přitom odvolací soud může trest uložený soudem nalézacím zmírnit pouze tehdy, pokud jde o trest nepřiměřený. To se v projednávaném případě rozhodně nestalo. Správně byl také tento trest obžalovanému uložen

jako nepodmíněný, neboť byl v minulosti opakovaně postaven před soud pro úmyslnou trestnou činnost, zejména majetkového charakteru, a podmíněně odložené tresty odnětí svobody, tresty obecně prospěšných prací a účast na amnestii k jeho nápravě nevedly. Loupeže se přitom dopustil brutálním napadením starého člověka. V souladu se zákonem byl obžalovaný pro výkon trestu zařazen do věznice s ostrahou.

16. Okresnímu soudu je však třeba také vytknout, a to ve vztahu k jednání popsanému pod bodem 1) výroku o vině napadeného rozsudku, že nerespektoval práva České spořitelny, a. s., která vůči obžalovanému uplatnila nárok na náhradu škody způsobené zneužitím platební karty. S touto poškozenou společností okresní soud vůbec nejednal a nedoručil jí ani napadený rozsudek. Toto pochybení napravil částečně odvolací soud, který poškozené společnosti doručil napadený rozsudek s tím, aby případné odvolání podala přímo Krajskému soudu v Plzni. Ta to však neučinila, proto nebylo možné pochybení okresního soudu napravit a uložit obžalovanému povinnost uhradit škodu, za kterou prokazatelně odpovídá.
17. Jednání popsané pod bodem 2) výroku o vině napadeného rozsudku okresní soud podle názoru obžalovaného hodnotil příliš formalisticky. K naplnění znaků skutkové podstaty přečinu, kterým byl obžalovaný uznán vinným, podle jeho názoru nedošlo. Jednání obžalovaného nedosahuje takové intenzity a míry škodlivosti, aby jej bylo nutno posoudit jako trestný čin. Podle názoru obhajoby není nezbytně nutné každé jednání evokující projev sympatie k nacistické ideologii postihovat prostředky trestního práva a je třeba velmi citlivě zkoumat veškeré relevantní souvislosti a konkrétní okolnosti projednávané věci. Mělo by se pečlivě a citlivě zhodnotit, kdo výroky pronáší, v jakém stavu, za jakých okolností a vůči komu. V projednávaném případě je zřejmé, že projevy byly určeny příslušníkům Policie České republiky. U nich by se měla předpokládat určitá morální úroveň do té míry, že lze mít za to, že vůči těmto osobám by neměly vyvolávat zákonem předvídaný účinek a následek, protože policista je podle názoru obhajoby nezpůsobitelný objekt útoku takového přečinu. Obžalovaný sice skutečně opakovaně pronášel heslo užívané jako pozdrav v éře nacistického Německa, s čímž byl alespoň v hrubých rysech srozuměn, nicméně je zřejmé, že tak obžalovaný rozhodně nečinil v úmyslu projevoval či vzbuzovat sympatie k nenávislné ideologii, ale jednalo se o spontánní projev opilecké revolty proti zásahu policejní hlídky. Podle názoru obhajoby jednání obžalovaného po formální stránce sice vykazovalo znaky skutkové podstaty přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku, avšak míra intenzity a společenské škodlivosti tohoto protiprávního jednání odpovídá spíše postihu pro přestupek proti občanskému soužití.
18. S těmito námitkami se odvolací soud ztotožnil částečně, zejména v tom, že jednání obžalovaného směřovalo jednoznačně vůči zasahujícím policistům a nedosahovalo takové intenzity, aby bylo posouzeno jako přečin projevu sympatií k hnutí směřujícímu k potlačení práv a svobod člověka podle § 404 trestního zákoníku. Takového jednání se dopustí ten, kdo veřejně projevuje sympatie k hnutí prokazatelně směřujícímu k potlačení práv a svobod člověka a hlásajícímu rasovou a etnickou zášť. Nacismus a neonacismus nepochybně takovými hnutími jsou. Musí se však současně jednat o projev sympatií s uvedeným hnutím, o veřejné vyjádření pozitivního vztahu či obdivu k tomuto hnutí, byť přímo nesměruje k ovlivňování jiných osob. O takový projev sympatií podle názoru odvolacího soud nešlo. Obžalovaný v podnapilosti reagoval na příjezd a následný zásah policistů, byť veřejně a urážlivě. Šlo nepochybně o výtržnické jednání, kterého se obžalovaný dopustil opakovaně, a jeho jednání okresní soud správně kvalifikoval jako přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku. Z tohoto pohledu lze odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku. Okresní soud konstatoval, že obžalovaný hajloval. Hajlováním se rozumí způsob pozdravu, a to i v dobách nacistického Německa, který se skládá ze dvou částí pohybu ruky. Nejprve z přiložení natažených prstů pravé ruky na srdce a následným vztyčením pravé paže do úrovně ramen (přibližně pod úhlem 45 stupňů) před sebe a z výkřiku „Heil Hitler!“, kterým se verbálně provolávala sláva Hitlerovi, případně výkřikem „Sieg Heil“ („Vítězství zdar!“), eventuálně

„Heil!“. Z tohoto pohledu nešlo o hajlování, ale o urážlivý a primitivní výkřik opilého obžalovaného. A to jak na ulici, tedy na místě veřejnosti přístupném a veřejně před nejméně třemi osobami současně přítomnými, tak i na obvodním oddělení Policie ČR. Již jenom z toho důvodu, že obžalovaný se výtržnictví dopustil opětovně a byl za to v minulosti odsouzen, je vyloučeno, aby takové jednání mohlo být posouzeno jako přestupek proti občanskému soužití a věc byla postoupena příslušnému přestupkovému orgánu. Tolik k opakovaným výkřikům obžalovaného „Sieg Heil!“.

19. Pokud obžalovaný na obvodním oddělení policie řekl celkem pěti policistům, že „kryjí černé zmrdy, a až ho pustí, zabije prvního černýho, kterýho uvidí“, tak to samo o sobě nelze považovat za projev sympatie k hnutí prokazatelně směřujícímu k potlačení práv a svobod člověka a hlásajícímu rasovou a etnickou zášť. Opět se jednalo o zjevnou reakci opilého obžalovaného na to, že byl předveden na policejní oddělení, neoprávněnou a vulgární kritiku policistů, kterou lze považovat za výtržnost, napadení policistů veřejným způsobem, tedy před nejméně třemi osobami současně přítomnými. A to i přes námitky obžalovaného, že policisté nemohou být způsobilým objektem útoku žalovaných přečinů. Pokud k obdobnému jednání dojde na místě veřejnosti přístupném, jsou policisté zcela způsobilí být objektem takového útoku. To, byť ne v takovém rozsahu, platí i pro jednání pachatele na obvodním oddělení policie. To zejména v projednávaném případě, kdy se obžalovaný výrokem o černých zmrdech a zabití prvního z nich, dopustil podle názoru odvolacího soudu dalšího přečinu, a to přečinu hanobení národa, rasy, etnické nebo jiné skupiny osob podle § 355 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Veřejně totiž hanobil etnickou skupinu, přičemž měl zcela zjevně na mysli etnickou skupinu Romů.
20. Na podkladě těchto právních úvah zrušil krajský soud podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 trestního řádu napadený rozsudek ve výroku o vině pod bodem 2) a ve výroku o trestu za uvedené jednání a podle § 259 odst. 3 trestního řádu znovu ve věci rozhodl tak, že obžalovaného uznal vinným v obdobném rozsahu, jako to učinil soud nalézací, avšak z výroku o vině vypustil pasáž týkající se výkladu a charakteristiky nacismu a neonacismu a v dovětku výroku o vině upřesnil, kdy se v předchozích případech obžalovaný dopustil trestných činů výtržnictví. To odvolací soud považuje za významnější než samotnou citaci odsuzujících rozhodnutí. Prvního trestného činu výtržnictví se obžalovaný dopustil 14. června 1995, druhého 12. března 2018. Jednání obžalovaného odvolací soud kvalifikoval jako přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku a jako přečin hanobení národa, rasy, etnické nebo jiné skupiny osob podle § 355 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.
21. Při ukládání trestu napravil předchozí pochybení okresního soudu, který obžalovanému ukládal trest podle § 358 odst. 2 trestního zákoníku, přičemž měl správně ukládat trest podle § 404 trestního zákoníku. Toto ustanovení totiž obsahuje přísnější trestní sazbu (od šesti měsíců do tří let odnětí svobody) než ustanovení § 358 odst. 2 trestního zákoníku, za nějž lze uložit trest až na tři léta. Odvolací soud obžalovanému ukládal úhrnný trest za dva přečiny v sazbě § 358 odst. 2 trestního zákoníku ve spojení s § 43 odst. 1 trestního zákoníku. Přitom volil poněkud přísnější trest odnětí svobody, aby vyjádřil skutečnost, že jednání obžalovaného kvalifikoval v druhém případě jako mírnější přečin, neboť za samotný přečin podle § 355 odst. 1 trestního zákoníku lze uložit trest až na dvě léta. Vzal do úvahy všechny okolnosti, na které správně poukázal okresní soud, jakož i to, že posledně uváděné trestné činnosti se obžalovaný dopustil ve zkušební době podmíněného odsouzení ve věci Okresního soudu Plzeň – město sp. zn. 32 T 36/2018. Za přiměřený považoval odvolací soud trest ještě v dolní polovině zákonné trestní sazby, konkrétně v trvání šesti měsíců, pro jehož výkon obžalovaného zařadil, stejně jako okresní soud, do věznice s ostrahou, neboť nebyly zjištěny žádné důvody pro zařazení obžalovaného do věznice přísnějšího typu.

22. Ve výroku o vině pod bodem 1) a ve výroku o trestu za toto jednání ponechal odvolací soud napadený rozsudek bez jakékoliv změny.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 trestního řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) trestního řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni 18. dubna 2019

JUDr. Zdeněk Jaroš, v. r.
předseda senátu